

Чи ангел принесе мені маму?

Петро Шкурат

"ЧИ АНГЕЛ ПРИНЕСЕ МЕНІ МАМУ?"

Похмурий день непомітно згас у вечірніх сумерках, і зимовий вечір темною наміткою огорнув місто Перемишль у Західній Україні. Легенький сніжок, що ще по полудні метеликами грайливо падав на землю, обернувся в хуртовину, яка перекидала купу снігу з одного місця у друге і добивалася до щільно замкнених віконниць, намагаючись їх відчинити. Вулиці були майже порожні, і ніщо не нагадувало, що сьогодні Свят-Вечір. Час від часу приїздили вантажні авта і гуркотом моторів доповнювали дику музику хуртовини.

Місто було затемнене, і тільки де-не-де крізь щілини віконниць продиралася тоненька смужка світла. В одному з таких затемнених будинків, де, здавалося, все спить, панувала незвичайна метушня. То був дитячий будинок, де під опікою сестер-монашок перебували діти-сироти майже з усіх українських земель.

Уже від самого ранку відбувалися в будинку готування до Святої Вечері. Сестри та прислуга мали стільки праці, що мусіли залишити дітей самих. Тільки сестра Ярослава навідувалася до них щохвилини. Вона пригадала дітям, що сьогодні Свят-Вечір, що ангел-хоронитель кожній чемній дитині принесе дарунок, що буде ялинка і діти будуть колядувати. Діти з увагою слухали сестру і, перебиваючи одне одного, допитувались:

— А що мені принесе? А що мені?

Маленька п'ятилітня Таня довго вдивлялася в сестру синіми оченятами і несміливо запитала:

— Чи ангел-хоронитель принесе мені мою маму?

Сестра, збентежена таким питанням, несміливо відповіла:

— Думаю, що так! Може, на вечерю мама не прийде, але вночі напевно прийде до ліжка й поцілує свою Таню ...

З усіх сторін знову посипалися запити дітей:

— А моя мама прийде? А моя мама прийде?

Сестра заспокоїла їх і приобіцяла, що, коли всі добрі діти помоляться до свого ангела-хоронителя, то мама прийде до кожної дитини.

Залишившись самі, діти хотіли розпочати свої забави, але їх лякала хуртовина і вітер, що шарпав віконницю, ніби намагався вдертися в кімнату. Діти забралися в куток і полохливо прислухалися, як виє вітер, немов хтось плаче й голосить. Найменша трилітня Софійка не видержала й почала хлипати.

На щастя, в ту хвилину увійшла до кімнати сестра й загадала дітям мити руки та приготуватися до вечері. Поява сестри прогнала весь страх, і діти з радісним гомоном побігли до умивальні. Нарешті скінчилися всі приготування. Сестри запровадили дітей до їдальні й посадили за стіл. Урочистий настрій стримував від розмов.

Діти вечеряли й нетерпляче чекали на ще одну несподіванку. І ось по вечері

перейшли всі до суміжньої кімнати, де стояла пишно прибрана ялинка, осяяна різнокольоровими світлами. Широко розплющеними очима дивилися діти на ялинку, кожній хотілося підійти ближче та бодай доторкнутися її, але сестри сказали, що спершу треба заколядувати. Залунала велична й прегарна коляда "Бог Предвічний народився".

Потім сестри почали оповідати про народження Ісуса Христа. Діти жадібно ловили кожне слово. Нараз з кухні долинув якийсь невиразний шум і оклики. Іншим разом діти не видержали б і побігли б довідатися, але тепер, захоплені та зворушені оповіданням, майже не звернули на це уваги. Тільки сестра виглянула до кухні.

А в кухні справді нова радість стала!..

Шукаючи рідної дитини, загубленої під час відступу большевицької армії, примандрувала одна мати з Бобринської на Київщині аж до Перемишля. Тут довідалася, що при вулиці Снігурського є дитячий будинок, а в ньому сироти й загублені діти. Бідна мати довго блукала вулицями чужого міста. На щастя, трапився якийсь добрий вояк і запровадив її до самого будинку. Змучена й безсила від голоду, вона довго стукала до дверей і просила впустити її, але хуртовина немов навмисне заглушувала її голос. Нарешті, в будинку почули її і впустили до кухні.

Коли жінка трохи обсушилася й обігрілася, вона розповіла, що шукає п'ятилітньої донечки Тані, загубленої під час війни. Сестри переглянулись: у будинку була справді п'ятилітня Таня, яку батьки загубили під час відступу большевицької армії в 1941 р. перед німцями. Коли про це сказали жінці, вона з радости заплакала. І плачучи сльозами радости, безупинно промовляла:

— Дякую Тобі, Милосердний Боже, що Ти допоміг мені знайти мою дитину!

Сестра Ярослава повернулася до дітей і, нашвидку закінчивши оповідання, запитала Таню, чи хотіла б побачити свою маму. Таня широко розплющила оченята і не знала, що відповісти. Сестра запитала ще раз. Таня почала хлипати.

У ту хвилину в кімнату ввійшла жінка і з радісним окликом кинулась до Тані. З сльозами радости мати цілувала й пригортала свою донечку до серця. Таня розгубилася й не знала, що робити, чи радіти, чи плакати.

Діти стояли, мов зачаровані — жадного звуку, жадного запиту. Всі дивилися на Таню й її маму. Щойно згодом неспішно поодиноці почали підходити ближче, щоб бодай рукою доторкнутися до вимріяної справжньої мами...

Спраглі материнської ласки й тепла, діти тулилися до жінки й зависно дивилися, як вона голубила й цілувала Таню. Невідомо, як довго тривала б ця зворушлива зустріч, коли б сестра не повідомила, що час лягати спати.

Діти з незаспокоєною тугою почали питати:

— А коли моя мама прийде?

Сестра відповіла, що вночі під час сну напевно прийде мама до кожної дитини.

— Чи прийде справжня мама, як Танина? — знову посипалися питання дітей.

— Бог добрий, у Нього все можливе,— відповіла сестра.

Діти задовольнилися такою відповіддю й пішли спати. Лежачи в ліжечках, вони ще

довго перешіптувалися й уявляли собі, як уночі прийде до них мама.

Нарешті сон ухопив сиріток у свої міцні обійми й переніс їх у царство чарівних мрій.

Пояснення

Чи ангел принесе мені маму?

Це оповідання — правдива подія з часу другої світової війни.

Зависно — заздрісно

Намітка — покривало

Суміжня — сусідня